

# ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ


[www.narodnopoziroiste.rs](http://www.narodnopoziroiste.rs)

Издаје Народно позориште у Београду



НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ ПРЕМИЈЕРНО ИЗВЕДЕН „ЛЕТЕЋИ ХОЛАНЂАНИН“ РИХАРДА ВАГНЕРА

## Једро капија времена

Опера „Летећи Холанђанин“ немачког композитора Рихарда Вагнера, чија се 200. годишњица рођења обележава у целом свету, премијерно је изведена на Великој сцени 23. децембра. Ову романтичну оперу у три чина је музички водио маестро Дејан Савић, а режирао Дејан Миладиновић. Насловну улогу остварио је Миодраг Д. Јовановић, а остале улоге су тумачили Ана Рупчић Петровић (Сента), Ненад Јаковљевић (Даланд), Дејан Максимовић (Ерик), Дубравка Филиповић (Мери) и Ненад Чича (Морнар), уз Ор-

кестар и Хор Опере Народног позоришта. Прва реприза је одржана у среду 25. децембра са Стефаном Павловићем у улози Холанђанина, Слађаном Павловић као Сентом, Драгољуб Бајић је био Даланд, улогу Ерика је поново тумачио Дејан Максимовић, Мери је била Тамара Никезић, а Морнар Данило Стошић.

Основна нит „Летећег Холанђанина“, чија светска премијера је била 2. јануара 1843. у Дрездену, односи се на искупење кроз

љубав или жртву, а порука на крају представе гласи да је овај сурови свет такав да је права љубав могућа, можда, само у неком другом свету. Дејан Миладиновић, који потписује и сценографију за „Холанђанина“, већ је три пута постављао ову оперу и то у САД, почев од 1994. године – у Давосу, Милвокију и Њујорку.

„Ова поставка је, заправо, оно што музичари називају ‘варијације на тему’. Користио сам разне измене које ми је омогућио развој техно-

логије – видео инсерте, специјалне пројекције, другачије светло и мизансцен. Ипак, две основне ствари остале су исте, а то је једноставност и прецизност представе. Основни концепт базирао сам на једру које доживљава разне метаморфозе од првог до последњег чина. Оно нам помаже да се Холанђанин појави и као дух и као реалан створ на сцени, као и да се види његов брод. Због свега тога, то једро можемо да назовемо једру капија времена, као временски портал кроз који Холанђанин пролази и улази у реално време“, изјавио је Миладиновић за Позоришне Новине.

(наставка на стр. 2)

**После непуна три сата врхунског уживања, публика је у препуној сали овацијама поздравила све извођаче Вагнеровог „Летећег Холанђанина“.**

ПОЗОРИШНЕ  
НОВИНЕ

Вечерње  
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%



YUGOROSGAZ

СРЕЋНИ БОЖИЋНИ И НОВОГОДИШЊИ ПРАЗНИЦИ  
Новогодишњи гала концерт | 13. јануар | Велика сцена

## У СЛАВУ ВЕРДИЈА



Концерт из циклуса „Пут ка Белкantu“, под називом „Вечни Верди“, одржан је 13. децембра на Сцени „Раша Плаовић“ у част 200 година од рођења тог славног италијанског композитора, а у режији Иване Драгутиновић Маричић. Уз

клавирску пратњу Миливоја Вељића, наступили су Вук Зекић, Љубомир Поповић, Љубица Вранеш, Ана Станковић, Евгенија Јерemiћ, Софија Петровић, Тамара Грубин, Андрес Кордоба, Вања Бисерчић и Сава Вемић. На репертоару су биле Вердијеве соло песме и арије из његових опера „Отело“, „Набуко“, „Травијата“, „Симон Боканегра“, „Риголето“, „Дон Карлос“.

М. Б.

## ТРИ ГОСТОВАЊА



Током овог месеца, на Сцени „Раша Плаовић“, смо угостили три позоришта из унутрашњости. Књажевско-српски театар из Крагујевца је гостовао 5. децембра са драмом Ди Си Цексона „Моје бивше и моји бивши“, а десет дана

касније ансамбл Краљевачког позоришта је извео комедију Ефраима Кишона „Да ли је то била шева“. Последње у низу ових гостовања је одржано 23. децембра, кад су се публици представили глумци суботичког Народног позоришта Ners-zin haz, Дrame на српском језику, који су одиграли Станковићеву „Коштану“ у режији Андраша Урбана.

Р. П. Н.

## ЈОШ ЈЕДНА НАГРАДА



На 4. интернационалном филмском фестивалу „Cine@art“ у грчком граду Коринту, глумица Народног позоришта у Београду Нела Михаиловић је освојила Награду за главну женску улогу (мајка Стана) у филму „Лед“ редитељке Јелене Бајић. Признање јој је уручено на свечаности одржаној 16. децембра.

М. Б.

## ПОМОЋ ДЕЦИ

Хуманитарни концерт „Музика анђела“ је одржан 11. децембра на Сцени „Раша Плаовић“, а комплетан приход је намењен куповини апарата „Пацијент монитор“ који је неопходан децем хематоонколошком одељењу Института за здравствену заштиту мајке и детета „Др Вукан Чупић“. Оркестар „Музика анђела“ који чине музички таленти из нижих и средњих музичких школа Србије, а који је под покровитељством Министарства културе, овим концертном је прославио десетогодишњицу постојања. Као специјални гости су наступили чланови деце хорa „Амадеус“ из Крагујевца, оперски певач Марко Калајановић и кларинетиста Никола Ђурица, а овој хуманитарној акцији су се прикључила и деца из школе цртања за младе таленте „Артино“ која су продавала своје радове.

М. Б.



## НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ



Премијером „Летећег Холањанина“ Народно позориште обележава два века од рођења Вагнера, као и и девет деценија од прве премијере ове опере на сцени Народног позоришта у Београду – 6. новембра 1923. У међувремену, ова рана Вагнерова опера је премијерно изведена у Националном театру још четири пута – 6. маја 1938, 5. маја 1954, 4. децембра 1958. годи-

не и 1. априла 1963. године.

Иначе, у циљу што бољег упознавања јавности са оперским делом које се припрема, дирекција Опере Народног позоришта у Београду је одлучила да покрене тематски циклус под називом „У сусрет премијери“, а први програм из тог циклуса је одржан 14. децембра на Сцени „Раша Плаовић“ и био је посвећен управо

премијери „Летећег Холањанина“. Јавно представљање овог ремек-дела славног немачког композитора није било намењено само представницима медија, већ и свим заинтересованим љубитељима позоришта и оперске уметности. Том приликом, о овом делу, као и својим искуствима током рада на припреми представе, говорили су редитељ, диригент, солисти, костимограф... Уз клавирску пратњу Срђана Ја-

раковића, солисти Тања Андријић и Миодраг Д. Јовановић су извели део дуета Сенте и Холањанина, а нешто касније Андријићка је отпевала и арију Сенте.

Следећи овакав сусрет ће, планирано је, бити око 20. марта 2014, поводом премијере Пучинијеве „Тоске“ која би требало да се одржи крајем тог месеца.

■ Микојан Безбрадица ■

## КАРТЕ ЗА „КИР ЈАЊУ“ У БЕЧУ РАСПРОДАТЕ НЕДЕЉУ ДАНА ПРЕ ГОСТОВАЊА

## Двадесет први рођендан

Протекла је већ двадесет једна година од премијере „Кир Јање“ у режији Егона Савина, а интересовање публике за ову представу не јењава. Један од доказа за то је и позив Заједнице српских клубова у Бечу да се баш ова представа, након десет година од претходног гостовања, поново појави на сцени Акцент театра. Процена организатора Борислава Капетановића, председника Заједнице, била је исправна, што је потврдила и чињеница да су карте распродате за само неколико сати, недељу дана пре представе, те су многи заинтересовани остали ускраћени за овај позоришни догађај. Да припадници наше дијаспоре али и љубитељи позоришта из Аустрије не би предуго чекали на нови сусрет са глумцима из националног театра, побринуо се господин Капетановић, који је, у истом театру, већ за фебруар 2014. године заказао гостовање представе „Огвођена“.

Након представе, ансамбл који су чинили Предраг Ејдус, Нада Блам, Милена Ђорђевић, Лепомир Ивковић, Миленко Павлов, Срба Милин и Јово Боснић, публика је поздравила вишеми-



Србуљуб Милин и Милена Ђорђевић испред Бург театра

нутним, громогласним аплаузом, а многи су били (не)стрпљиви да дочекају глумце у фоајеу, како би се са њима фотографисали и, макар на кратко, поразговарали. Начин на који су глумци Националног театра дочекани и угошћени, најбоље осликава пословичну српску гостољубивост, па је у пријатној атмосфери после представе глумац Лепомир Ивковић, у име ансамбла, поздравио домаћине и амбасадора Србије у Аустри-

ји, господина Пера Јанковића, а ову прилику прогласио прославом двадесет и првог рођендана представе. Глумац Предраг Ејдус је рекао да су реакције публике веома занимљива будући да је реч о људима који већ дуже живе ван Србије (односно бивше Југославије), а у представи се користи архаични језик. „То значи да нису изгубили контакт са домовином“, закључио је Ејдус.

Да подсетимо, сценограф ове представе је Герослав Зарић, костимограф Бојана Никитовић, композитор Ксенија Зечевић, а лектор Радован Кнежевић. После изванредних критика, представа је проглашена за „најзначајније остварење у култури за 1992“, освојила три Стеријине награде (Егон Савин за режију, Предраг Ејдус за глуму и Герослав Зарић за сценографију). Ејдус добија и награду публике за најбоље глумачко остварење на Позорју. По избору позоришних критичара ТВ Београд и свих београдских листова, представе Народног позоришта „Кир Јања“ и „Маска“ су проглашене за најбоље у 1993. Ту су и две Награде Народног позоришта (Предраг Ејдус и Герослав Зарић) и две Похвале Народног позоришта (Нада Блам и Бојана Никитовић).

■ Ивана Ненадовић ■

ТРИ ПИТАЊА ЗА ДРАГАНА СТЕВОВИЋА

# Историја је велика одговорност

**О**во је Ваша прва изложба, а кад се томе дода да сте радили поставку о једној од наших највећих оперских уметница, поводом њеног деведесетог рођендана, поставља се питање како сте се изборили са тако великом одговорношћу.

Одговорност јесте била велика. Изложбу сам насловио „Бисерка Цвејић – Вердијева хероина“, пре свега због највећих успеха које је имала као тумач Вердијевих улога, што је уједно био наш допринос обележавању 200. годишњице рођења Ђузепе Вердија, која се прославља у целом свету, Међутим, нисам хтео да се ограничим само на њене улоге у операма великог Италијана већ је изложба својеврсна ретроспективе певачке и педагошке каријере наше уметнице. Иначе, наша примадона је имала великог обожавалоца и пријатеља из Њујорка, Ричарда Свифта, који ју је пратио по целом свету, скупио материјал о њој и оставио огромну, срећену документацију о свим представама на свим сценама где је наступала, тако да ми је посао био прилично олакшан. Дизајнер изложбе Јован Тарбук и уредник Издавачке делатности Јелица Стевановић су ми својим саветима и сугестијама помогли да се не осетим уплашен пред нечим што радим први пут. А велику помоћ сам имао у самој тетка Бисерки.

**Бисерки Цвејић се обраћате са „тетка Бисо“. Како то?**

Упознао сам је кад сам био на првој години студија. Био сам изненађен њеном једноставношћу, топлином, искреношћу. Касније, када сам упознао и друге наше примадоне, Олгу Милошевић, Радмилу Смиљанић, Милку Стојановић, Радмилу Бакочевић, уверио сам се да су велики уметници једноставни, непосредни. Бисерка и чика Душко – њен супруг, проф. др Душан Цвејић – нису имали деце, али су им сви њени ученици били као сопствена деца. Помагала им је и подржавала их, што чини и данас. Иако нисам био њен ученик, нити се бавио музиком, прихватили су ме као део своје „музичке“ породице. Био сам јако поносан кад су ми поклонили своју заједничку монографију „Уметност певања“, са посветом: „Нашем драгом пријатељу Драгану Стевовићу...“ И ето, наше пријатељство траје 30 година.

**Музеј Народног позоришта је у овој години био веома активан. Подсетите нас на најзначајније догађаје и реците какви су планови за следећу годину.**



да као директор, трудим се да осим постојећих (Сусрети, Сећања, Промоције, Предавање, Школски час, Отворена врата...) програм обогатим и новим циклусима. Тако смо увели Вечери поезије, на којима глумци говоре песме по свом избору, а ауторска емисија

Имали смо неколико изложби које су биле значајне – о др Бранимиру Војновићу, управнику Народног позоришта у Београду, аутора др Душице Бојић, о костимографу Љиљани Драговић, аутора Мирјане Одавић, затим изложбу позоришног плаката Јована Тарбука, нашег дизајнера овенчаног наградама у земљи иностранству, која је отворена у оквиру манифестације Ноћ музеја. У септембру је мр Ксенија Шукулјевић Марковић приредила изложбу о Мари Ступици,

**Аутор најновије изложбе која је отворена у Музеју Народног позоришта, посвећене нашој великој оперској уметници Бисерки Цвејић је Драган Стевовић, директор овог Музеја.**

поводом њеног 90. рођендана. Кустос нашег Музеја Ана Томић је поводом премијере представе „Српска трилогија“, којом је започето обележавање стогодишњице Великог рата, поставила изложбу која слика деловање наше Куће у годинама пред Први светски рат. Иначе, наше поставке често и гостују. Ове године, на пример, изложба плаката Ј. Тарбука је гостовала на фестивалима у Врању, Лозници и Младеновцу, поставка о нашој представи „Хенри Шести“ је била на Данима Миливоја Живановића у Пожаревцу...

Поред изложби, Музеј приређује и тематске вечери које су веома добро посећене. Од кад сам преузео дужност кустоса, а и са-

Марине Стефановић „Арт фантазија“ се од ове сезоне јавно снима у нашем простору. Млади музичари су добили прилику за своје јавне наступе у оквиру новог циклуса „Представљамо младе“. Публика воли ове концерте и позивам професоре музичких школа да представе своје ученике. У току ове године смо

промовисали неколико вредних публикација, од којих бих издвојио књигу др Бранке Радовић, др Слободана Лазаревића и Александра Ђурића „Партитура“, у издању Zepher Book

World, као и књигу Светозара Рапајића „Драмски текстови и њихове инсценације“, у издању Позоришног музеја Војводине и Института за позориште филм, радио и телевизију ФДУ у Београду.

Што се тиче следеће године, намера нам је да обележимо неке важне јубилеје – 150 година од рођења Бранислава Нушића, 450 година од рођења Вилијама Шекспира, 90 година од смрти Ђакома Пучинија... Планиране су изложбе о Мији Алексићу, Александру Бугарском, о дародавцима Музеја Народног позоришта, као и многе друге активности, о чему ће публика, као и увек, бити благовремено обавештена.

■ Јелица Стевановић ■

ЈАНУАР 2014.

МУЗЕЈ  
НАРОДНОГ  
ПОЗОРИШТА  
2010

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА  
аутор Зорица Јанковић  
БИСЕРКА ЦВЕЈИЋ – ВЕРДИЈЕВА ХЕРОИНА,  
поводом 90. рођендана и  
35 година педагошког рада,  
аутор Драган Стевовић

ОТВОРЕНА ВРАТА

04. 01 | 12.00

25. 01 | 12.00

ПРОМОЦИЈЕ

14. 01 | 18.00

ЧАСОПИС „СЦЕНА“, двоброј 2/3 за 2013.

Издавач Стеријино позорје, Нови Сад

ВЕЧЕ ПОЕЗИЈЕ

19. 01 | 18.00 СТИХОВИ БРАНИСЛАВА НУШИЋА

АРТ ФАНТАЗИЈА

24. 01 | 18.00 Јавно снимање емисије, аутор Марина Стефановић

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

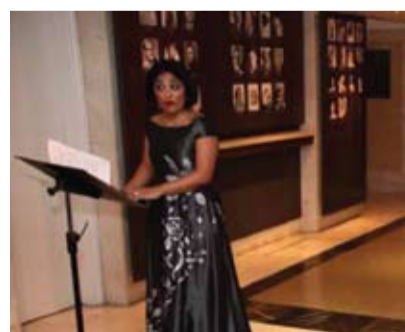
## ВЕЧЕ ПОЕЗИЈЕ

У Музеју Народног позоришта је у суботу 21. децембра, одржано друго Вече поезије у оквиру новог истоименог циклуса (прво је, да подсетимо, било 30. новембра).

Стихове познатих светских и домаћих песника различитих епоха казивали су драмски уметници Нела Михаиловић, Борис Пинговић, Хаџи Ненад Маричић и Драган Николић. Вече је отворио Николић песмом Бориса Пастернака „Хамлет“, а потом је Маричић својој недавно преминулој колегиници Ружици Сокић посветио стихове песме Артура Рембоа „Мојој мајци“. Нела Михаиловић се представила „Пролећном песмом“ Десанке Максимовић, а Борис Пинговић је свој сегмент започео песмом глумца Љубише Баје Бачића „Црвени клоун“, коју је аутор посветио колеги и пријатељу Петру Краљу. До краја програма, публика је уживала и у стиховима Жака Превра („Пољуби ме“), Артура Рембоа („У зеленој крчми, у пет поподне“, „Вечерња молитва“, „Моје боемство, фантазија“), Душка Трифуновића („Срце“), Десанке Максимовић („Наша тајна“, „Умирање љубави“, „Болно пробуђење“), Мирослава Антића („Опомена“), Витомира Николића („Друмове ће пожелети лудака“) и Арсена Дедића („Балада о пролазности“).

М. Б.

## КОНЦЕРТ СОПРАНА



У оквиру циклуса „Концерти“, у недељу 15. децембра, у Музеју Народног позоришта је, уз клавирску пратњу Саше Кнежевића, наступила сопран Наташа Тасић Кнежевић. На програму су биле „Циганске мелодије“ Антоњина Дворжака, песме „Не пој красавица“ и „Как мње болно“ Сергеја Рахманинова, арија Сузана из Моцартове опере „Фигарова женидба“, арије из Пучинијевих опера „Ластавица“ и „Болеми“, арија Маргарете из опере „Фауст“ Шарла Гуноа и Ђудите из истоимене оперете Франца Лехара.

Р. П. Н.

„ВЕЛИКА ДРАМА“ ОДИГРАНА У ЗНАК СЕЋАЊА НА РУЖИЦУ СОКИЋ

## Последњи поздрав

У знак сећања на недавно преминулу глумицу Ружицу Сокић, 21. децембра је на Великој сцени одиграна представа „Велика драма“, у којој је ова позната драмска уметница тумачила је лик Тијане.

Пре почетка представе публици се, у препуној сали, обратила глумица Љиљана Благојевић речима: „Вечерашњу представу посвећујемо нашој колегиници и великој глумици Ружици Сокић. Пуних 11 година, играјући у ‘Великој драми’, била је стуб носач представе. Нажалост, овоземаљски живот настављамо без ње, дубоко верујући да ће нас она одозго чувати и волети, као што ћемо ми чувати сећање на велику глумицу, парадигму глумачког позива, изузетну, јединствену Ружицу Сокић“. Благојевићева је потом позвала присутне да минутом ћутања одају почаст преминулој глумици, а затим и да јој упуте последњи аплауз.



У Народном позоришту је, осим у „Великој драми“, Ружица Сокић остварила веома запажене улоге и у представама „Успомене лаке жене“, „Сакати Били“, „Јанез“, „Бергманова соната“, „Балканска пластика“ и „Судија“.

Рођена је 1934. године у Београду, где је 1958. дипломирала на Академији за позоришну уметност у Београду. Играла је у више од 180 филмова и ТВ серија. Међу најпознатијим остварењима су „Боксери

иду у рај“, „Ужичка република“, „Кад будем мртав и бео“, „Жута“, „Тесна кожа“... Краће време је била чланица Савременог позоришта, а потом прелази у Атеље 212. На магичној и на другим сценама у Београду и ван њега, остварила је велики број значајних креација, као што су улоге у представама „Ко се боји Виржиније Вулф“, „Тигар“, „Крмећи кас“, „Чудо у Шаргану“, „Код лепог изгледа“, „Гробљанска“, „Рањени орао“, „Жута“, „Корешподенција“, „Женски оркестар“, „Приче из бечке шуме“, „Из животога кишних глиста“, „Авенти“, „Лепотица Линејна“, „Жанка“, „Дуго путовање у ноћ“...

За свој филмски и позоришни рад добила је бројна признања – Стеријину награду, Награду „Павле Вуисић“, Статуету „Златни ћуран“, Статуету „Јоаким Вујић“, Награду „Жанка Стокић“... Објавила је књигу сећања „Страст за летењем“ а 2011. године добила је и Награду Удружења драмских уметника Србије за животно дело – „Добричин прстен“.

Ружица Сокић је преминула 19. децембра у Београду у 79. години, после кратке и тешке болести, а сахрањена је у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

■ М. Безбрадица ■



ХОР У ИТАЛИЈИ

## Успешна турнеја

Хор Народног позоришта, под диригентском управом Ђорђа Станковића, одржао је успешне концерте у оквиру мини турнеје у Италији. Нашим уметницима указана је част да у Катедрали светог Марка наступе на завршној вечери Интернационалног фестивала духовне музике у Порденонеу, који је ове године одржан 22. пут. Публика је до последњег места испунила ову цркву из 13. века и поздравила Хор вишеминутним овацијама и узвицима „браво“. На репертоару су била дела српске духовне музике Стевана Мокрањца (Литургија светог Јована Златоустог), Стевана Христића (Опело) и Марка Тајчевића (Духовни стих бр. 4 или Воспојте). На „бис“ је изведена

композиција „Тијело Христово“, аутора Миодрага Говедарице, члана Хора. Међу учесницима Фестивала су били и сопран Ђема Бертањоли, главни кантор бечке си-нагоге Шмуел Барзилај, Вокална група Капела алтоливинтина... Дан касније, исти програм је изведен и у српској православној цркви Свети Спиридон у Трсту. И после овог наступа наш Хор је испраћен овацијама публике у којој су, поред припадника српске заједнице у том граду, биле и званице и представници бројних конзулата.



Нарочито задовољство одржаним концертима изразили су и бројни професори музичких конзерваторија из окружења, као и представници Асоцијације италијанских хорова и Удружења композитора Италије. Гостовање је реализовано уз помоћ Италијанског културног центра из Београда.

■ М. Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ: МИЛАН НЕШКОВИЋ, РЕДИТЕЉ ПРЕДСТАВЕ

## Настасијевић је

Један од најперспективнијих редитеља млађе генерације, Милан Нешковић, ускоро ће дебитовати у Народном позоришту режијом драме Момчила Настасијевића „Код вечите славине“. Премијера је планирана за почетак марта, а у подели су Александар Срећковић (Сирчанин / отац и син), Борис Пинговић (Подоловац / отац и син), Вања Ејдус (Магдалена), Даниела Кузмановић (Тета Тина), Небојша Дугалић (Ђопа), Ненад Стојменовић (Роман), Димитрије Илић (Чика Јоле), Бранко Видаковић (Пијанац), Ивана Шћепановић (Сирчанка), Дејана Миладиновић (Подолка), Небојша Кундачина (Рапа), Миња Пековић (Смиља) и Нада Мацанковић (Цветана).

**Настасијевић је овај комад написао давне 1929. године. Да ли се, и у чему, данас огледа његова актуелност?**

Ни у чему. У томе је његова снага. „Актуелно“ је реч коју, верујем, не треба ни спајати са делима Момчила Настасијевића. „Ванвременски“ – то већ стоји. А стоји зато што се укидање времена може приметити у сваком сегменту његовог стваралаштва, било да је реч о драмама, прози или поезији. Код Настасијевића се трага за недокучивим. За нечим што није ни историјско, ни свакодневно. Настасијевићева димензија је далеко од реализма и пуке нарације, и ако већ треба да се дефинише, најпре је митолошка – она у којој време, заправо, и не тече. Оно једноставно јесте.

**Шта је вама, као редитељу, посебно интересантно у овој драми?**

Дефинитивно поезија, јер сматрам да позориште треба и мора да тежи поезији, као ултимативном стилу изражавања. Замислите представу која траје колико и читање једне песме, а ко-

ја у себи садржи све елементе исте. То је идеал. Бар мој. Друга конекција са овом драмом јесте језик којим је писана, а који је мени јако близак и битан због



негована књижевних дужина које постају запостављене у модерном говору. Настасијевићев језички израз критичари су раније махом квалификовали као исконструисан и неспретан за сцену, без драмског става и напетости. То је бесмислица. Посебно данас, када се узме у обзир савремени гледалац.

**Ово је прва поставка „Код вечите славине“, не само у Народном позоришту, него и у Београду. Може ли се одлука да режирате овај комад протумачити и као информисање публике о нечему, условно речено, непознатом?**

У време када је писао драму, Настасијевић је био посматран као превише „мистичан“. После Другог светског рата је био обележен као превише „православан“. У оба случаја био је заглављен у вакууму, у надствар-

„КОД ВЕЧИТЕ СЛАВИНЕ“

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРИ

## ванвременски

ности. „Пустињак у граду“. Било би дивно да су његови комади често до сада постављани на нашим сценама, па да се онда изнова и изнова преиспитује њихова валидност. То, нажалост, није случај. Сумануто је то што ауторска и глумачка екипа, данас, осам деценија од настанка комада, има задатак да га „рехабилитује“ као драмског писца. А на терет му се, ваљда, ставља то што је био својеглаво отуђен од масе и то што је богатство израза умео да препозна у сажетости.

**Настасијевић нам у овом комаду нуди причу која је сва огрезла у проклетству крви и греха који се, као у грчкој трагедији, преноси с родитеља на децу... Упркос свему, има ли места за бар трачак оптимизма?**

Не, будући да оптимизам имплицира очекивање позитивног исхода из било које ситуације. Веома је тешко очекивати позитиван исход тамо где се помињу речи као што су крв, грех, проклетство, родитељи, деца...

■ Микојан Безбрадица ■

ОТКРИТИ ИСТИНУ  
ПОСТОЈАЊА

*Комади Момчила Настасијевића су ретко извођени, а и тад нису успевали да освоје симпатије критике. Три године пре смрти, он у свом есеју размишља о стваралачком јединству писца, глумца и гледаоца: „Никад није довољно подвући – без позорнице и гледалишта дра-*

*ма је лишена своје бити. У органској су целини и онај који ствара и они који глуме и они који присуствују глуми. Не може се доћи до пуног драмског размаха ако се дело, извођачи и гледаоци, при извођењу, нису стопили у нераздвојну целину. Речју, ни код нас, нити изде, процвата не може бити без позоришног култа у пуном смислу речи. Сваки раскорак драматичара и глуме, глуме и публи-*

*ке, кобан је у том погледу. И сва храмања нашег позоришта, само су отуд потицала. Основним неспоразумима, место узајамног храбрења, само је једно друго обесхрабривало. Нека драматичар смело да пуног маха своје драмском нагону; нека глумачки таленат распали већ упаљени пламен; и нека критика, не снижујући ни најмање строгост својих мерила, својом добронамерношћу покаже да јој је заиста стало до процвата наше уметности. Уметност нема за сврху неку апстрактну лепоту засновану на законима разума, дакле геометрије. Она је, напротив, у својој битности религија, и као она тежи да скине вео са непробојне стварности, те открије истину постојања. Открити истину постојања значи осетити једно и у једном све, и у свему самог себе. Надстварност се не да појмити, нити се да осетити. Дакле, лепота лежи у најинтимнијој природи свега, као начела спајања, као мост између комичног и бесконачног, појмљивог и непојмљивог... Стога су све теорије о значају или циљу уметности или непотпуне или нетачне. Рећи уметност ради уметности значи изоловати је изван човека и живота... А, ако се баш осећа велика потреба за формулом... зашто не рећи: Уметност ради људске душе?“*

## Наши синови други пут

У четвртак ће се играти први пут награђени комад од г. Војислава М. Јовановића. У њему писац врло реалистички слика данашњи Београд, нарочито слабо васпитање наше омладине. Главне улоге су у рукама г.г. Тодоровића, Божовића, Р. Петровића. М. Петровића, Стојчевића; г-ђе П. Павловићке, Цоце Ђорђевићке, Ј. Јовановићке, г-це Јурковићеве. Режира г. И. Станојевић – најављује Политика у свом броју од 18. септембра 1906, и посебно наглашава: „Обраћа се пажња љубитеља позоришта на ову српску драму“. У духу непрекидне а почетком XX века нарочито активне борбе за развој националног драмског старалаштва, исти дневник и два дана касније апелује на своје читаоце: „Како је српска премијера један од ређих догађаја код нас, обраћа се нарочита пажња нашој позоришној публици на ово интересантно вече“. Том приликом се истиче и да су „за овај комад грађене нарочите декорације и урађена нарочито брижљива инсценирација којом режира г. Илија Станојевић“, те да ће у представи играти „већина наших најбољих глумаца“.

Упркос очигледно великим амбицијама са којима је припремана праизведба трећег комада Војислава Јовановића Марамбоа („Наш зет“ 1905, „Наши очеви“ 1905–06, „Наши синови“ 1906; потоња два су добила другу награду на конкурс Народног позоришта 1906), критика није била задовољна резултатом. Јефта Угричић у „Политици“ има обзира према одлуци комисије за доделу награде на „Драмском стечају“, која није желела да се конкурс поново заврши без победника, али наводи: „дело мада одаје довољно даровитог писца и прилично оштрог посматрача, врло је слабо јер у исти мах одаје и бујну младост, која радо у свему претерује“. Последица овога је да су мисли и идеје „набацине наврат нанос“ и заокружене у „органиску, логичну целину“. Поред замерки упућених техници писања, овај критичар сматра да писац лоше црта карактере (девојке из виђенијих градских кућа говоре језиком „крајње махале“), а као свакако највећи проблем наводи чињеницу да „наши синови“ нису онакви каквима их Јовановић чини, или бар – нису такви у довољном броју да би постали типови, а драмски писци не треба да пишу о ретким већ о типичним појавама. Ипак, признаје аутору да „има фонда за драмског писца“, те да је створио „неколико живих призора“ и донео неке оригиналне призоје препознатљивих ситуација из живота – бодрећи га да устраје у

свом стваралачком опредељењу: „ни најбољим светским писцима нису прва дела била и најбоља дела... а он је млад и живот је пред њим“. Уз напомену да, срећом, глумци нису до најситнијих детаља следили упутства која писац даје (Тодоровић је пуковника-оца играо без браде а Јурковићева пуковниковицу-матеру без бркова), Угричић примећује да су глумци здушно подржали младог аутора, те да је представа била веома добра и да је „ретко који комад тако добро текао као овај“.

Уз детаљну анализу комада и бројне замерке аутору због недостатка вештине у драмском поступку („разбијено, искидано, неповезано, неједнако развијено, фрагментарно...“), Милан Грол наводи и врлине младог, двадесетдвогодишњег драмског писца и његовог новог комада: „способност посматрања, живо представљање замишљених слика, несумњиви сценички дар, осећање бине и њених размера и ефеката, на којој се сцене и личности у овом драмском покушају крећу природније но у многих наших рутинираних драматичара, затим богатство слика, смелост и оригиналност идеја, извесна духовитост, једрина и рељефност стила, течност дијалога, и писменост која такође није честа врлина наших драматичара: у свему – истински дамар живота и талента.“

Критичар „Политике“ је после премијере забележио: „Види се да је у писца доста јака хумористична страна, и да ће овај комад, по свој прилици, вазда наћи своје публике“. До данас се ова прогноза није остварила, бар не када је реч о Народном позоришту – поставка из 1906. је доживела само једну репризу, а комад није поново постављан на сцену.

■ Јелица Стевановић ■



**Комад Војислава Јовановића Марамбоа „Наши синови“ режира Татјана Мандић Ригонат, која је и адаптирала текст и начинила избор музике. Драматург је Славко Милановић, сценограф Александар Денић, костимограф Олга Мрђеновић, сценски говор поставља Љиљана Мркић Поповић, сценски покрет Анђелија Тодоровић, дизајн звука потписује Зоран Јерковић, а видео радове Балша Ђого. Улоге тумаче Миодраг Кривокапић (Остоја), Олга Одановић (Христина), Наташа Нинковић (Лена), Милутин Милошевић (писац Војислав Јовановић), Ненад Стојменовић (Данило), Бранко Видаковић (Газда Ристо), Предраг Васић (Рајко), Марко Јанкетић (Гиле), Вјера Мујовић (Лепосава), Бранка Петрић (Баба Јована), Зоран Ђосић (Симица), Бојана Бамбић (Госпођица Наталија), Љума Пеннов (Госпођица Каравилка). Премијера се најављује за 24. јануар, на Сцени „Раша Плаовић“.**

У СУСРЕТ ЈУБИЛЕЈУ

# Век и по од рођења великана

Следећу, 2014. годину ће, између осталог, обележити и прослава 150-годишњице рођења великог писца, о којем је толико тога изговорено и написано да нам се чини како све о њему знамо. Зато ћемо овде покушати да га се сетимо из интимног угла – кроз делове приче његове кћери, Гите Предић Нушић, својевремено забележене пером Момчила Милошевића (у зборнику који је Музеј позоришне уметности Србије објавио поводом 100-годишњице Нушићевог рођења).

Ево најпре неких њених сећања на очев однос према глумцима: „Није имао друкчији однос него што га је могао имати ма који непознат писац. Могло би се чак рећи да је био и сувише уздржљив у

коришћењу извесних привилегија, на које је могао имати права као дугогодишњи позоришни аутор. Једино се није одрицао права да у београдском Народном позоришту предлаже поделу улога за своје комаде... Управо, писао их је за поједине глумце... Иначе, није се мешао у рад око спремања његових комада. Да,



**Бранислав Нушић је у два наврата био драматург а једно време и управник Народног позоришта. Иако се на челу ове куће задржао кратко, од јула 1900. до јануара 1902, покренуо је два велика, нова подухвата: започео је живу међународну сарадњу и покренуо прво гласило Народног позоришта, „Позоришни лист“, који је и уређивао. Целог живота Нушић је писао комаде – за Народно позориште. Стварао је ликове већ имајући у виду одређене глумце из овог ансамбла који ће их тумачити, скоро сви његови комади су први пут пред публику изашли на сцени Народног позоришта, међу њима и прва српска опера за коју је написао либрето. И на вечни починак је испраћен из ове куће. Ондашњи министар просвете, др Димитрије Магараши-**

присуствовао је обично само читању новог комада, такозваној ‘читањој проби’, а потом је све препуштао редитељу и осталим надлежним из Позоришта. Поново се појављивао тек када су одржаване последње пробе на позорници. Али ни тада није досађивао редитељу својим примедбама, нити је казивао глумцима ма каква запажања о њиховим интерпретацијама, осим кад би га неко од њих нарочито умолио да му то каже... Иначе, Ага је имао поверења у глумце, мада при подели улога није увек узимао прваке. Једино га је љутило

кад би неко од њих почео нешто да додаје, да импровизира. Тај је одмах губио његове симпатије... Али као управник, нарочито у Сарајеву, имао је незгода са појединим недисциплинованим члановима. Знате и сами шта се све може догодити: глумци не успевају увек да се умере у својим захтевима... Добро је познато да је Живку Поповић, чувену Министарку, писао за још чувенију Жанку Стокић. Гита се присећа: „Жанка је обрађивала све улоге по интуицији, и никад се није варала у томе; али ако би редитељ инсистирао на некој својој сугестији коју она ни-

је могла да прихвати, долазила је у стање нервне неуравнотежености и није више могла да се снађе. Она је уопште, пред свако ступање на сцену, макар да је неку улогу одиграла већ педесет пута, била сва у нервној напетости, тако да се није могло говорити с њом. Такав је био и Добрица. Само такозвани ‘церебрални’ глумци, који стварају мозгом а не осећањем, способни су за разговор очекујући тренутак кад треба да изађу пред публику. Дакле, на генералној проби ‘Министарке’ Ага је био у гледалишту. Жанка му се није свидела. Улога је писана за њу и одговарала јој је стопроцентно, али се осетило да јој нешто смета. Одмах је наслу-

шла? Имаш нешто да ми кажеш? Нећу ништа да чујем. Седи, попи кафу па иди’. Тако је мој покушај пропао. Али на самој премијери позвала ме је да одмах дођем. Кад сам јој после првог чина пренела Агину поруку, узвикнула је задовољно: ‘Па тако и играм. Их, што то нисам знала раније! Изедох се жива од муке. Већ данима нисам знала шта ћу од беса’. И стварно је одиграла Живку како је хтела, а то јој је донело незапамћен успех“.

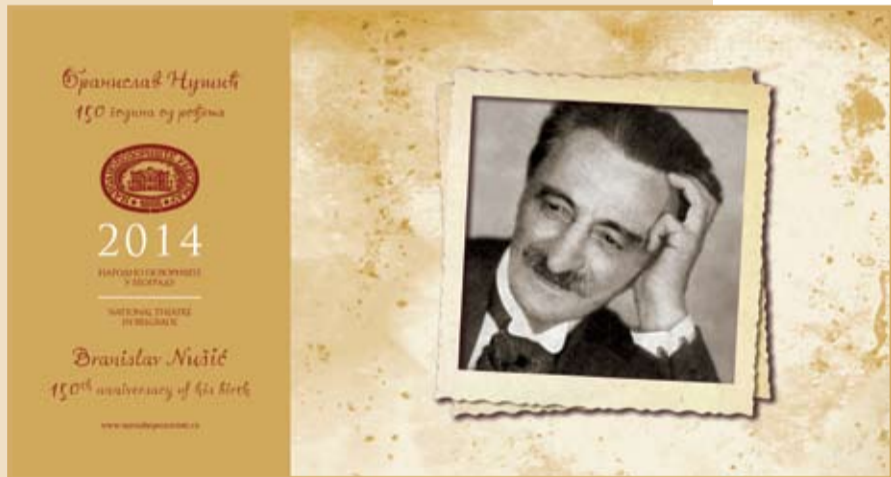
О томе да овај савременски позоришник и књижевник за живота није добио ни једну позитивну критику већ смо писали на овом месту. Ево неколико Гитиних речи о томе: „Био је осетљив на њих, али никад није полемисао са критичарима. Највише га је болело кад би га неко напао на непристојан начин, са нескривеном жељом да га понизи и са скривеном завишћу због успеха које је имао код публике... Чак се понекад и смејао поводом безразложних критика... Тако се међу онима којима није био у вољи налазио, пре много година, и један данас познат историчар књижевности. Кад сам се ја једном појавила као глумица на аматерској представи... тај критичар ме је похвалио. Око тога се развила у кући читава шаљива сцена. Ага се од срца смејао што сам се ја поносила својим успехом и рекао је: ‘Па право је да похвали бар неког из наше куће!’“

Ипак, како и приличи Нушићевој личности, на самртној постељи је доживео коперникански обрт. Гита евоцира успомене на очев крај: „Невероватно је али истинито: прве сасвим позитивне



критике у животу, после неколико деценија рада, чуо је 18. јануара 1938, кад сам му их прочитала из загребачких листова, у којима су објављене поводом тамошње премијере ‘Покојника’. Сутрадан је умро. Склопио је очи тихо, као човек који је целог свог века давао доказа о дубоком помирењу са смрћу“.

■ Јелица Стевановић ■



вић се од Нушића опростио и овим речима: „Поред свега другог што је створио, више од 50 година био је творац позоришне публике која је кроз његову духовну реч научила да воли позориште, више од 50 година је био учитељ за наше глумце, који су у његовим типовима и карактерима, узетим непосредно из живота, налазили погодан материјал за пластично глумачко обрађивање“. Народном позориште традиционално има на репертоару неко Нушићево дело – сада су то „Госпођа министарка“ (од 2004), „Др“ (од 2008) и „Покојник“ (од 2009). Издавачка делатност Народног позоришта је, у циљу обележавања великог јубилеја Бранислава Нушића, објавила календар за 2014. посвећен овом ствараоцу. Коришћен је материјал који се чува у фондovima Музеја позоришне уметности Србије и Народне библиотеке Србије, а аутор дизајна је Јелена Ратковић.

ЛИЧНОСТИ БЕОГРАДСКОГ БАЛЕТА (38) / ПИШЕ МИЛИЦА ЗАЈЦЕВ

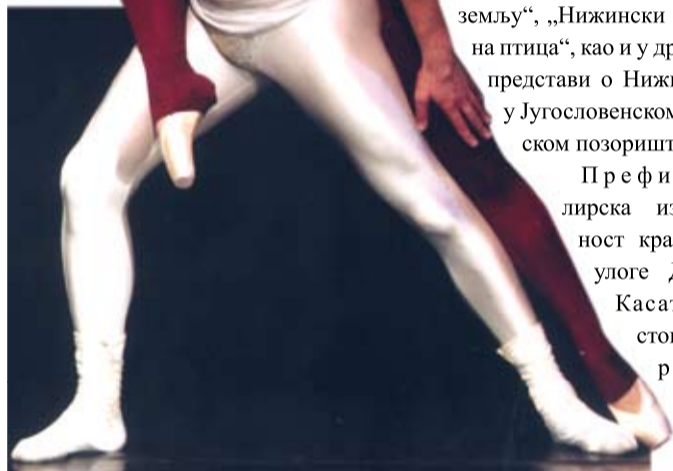
ФЕЉТОН

# Денис Касаткин – сам себи најстрожи критичар

**П**рвак београдског Балета Денис Касаткин (1969) рођен је у Самари, а школовао се у Новосибирску у једној од најпознатијих школа класичног балета.

После завршене Балетске школе у Новосибирску 1987, Касаткин је са групом балетских уметника гостовао у тадашњој Југославији изводећи најлепше делове из традиционалних руских класичних балета. Младом играчу се допало у нашој земљи и 1991. је прихватио понуду Народног позоришта у Сарајеву да ступи у ангажман. Одирао је Ротбарта у „Лабудовом језеру“ и почео да спрема „Дон Кихота“, али је убрзо дошао рат и он

је 1992. године прешао у балетски ансамбл Народног позоришта у Београду, као први солиста. Најпре је играо Pas de trois у „Лабудовом језеру“, а затим и друге солистичке улоге. Каријеру првака је започео 1998, када му је Лидија Пилипенко, са којом је доцније највише сарађивао, дала главну мушку улогу, Армана, у „Дами с камелијама“.



Поред значајних солистичких улога које је већ одиграо у Опери Новосибирска, на београдској сцени је, уз већ поменутих ликова, био Бенволио, Аугур, др Овен, тумачио је прве улоге у балетима „Љубав чаробница“, „Самсон и Далила“, „Дон Кихот“, „Половечке игре“, „Жизела“, „Чудесни мандарин“, „Доктор Цекил и мистер Хајд“, „Ромео и Јулија“, „Песник Чајковски“ и соло деонице у операма „Слепи миш“, „Кармен“, „Аида“. Наступао је у „Мадлениануму“, у представама „Орфеј у подземљу“, „Нижински – златна птица“, као и у драмској представи о Нижинском у Југословенском драмском позоришту.

Прегледавши лирска изражајност краси све улоге Дениса Касаткина, стога је разумљиво што су му

најомиљенији балети „Дама с камелијама“, „Дон Кихот“ и „Самсон и Далила“. Критичари посебно издвајају његовог Армана Дивала и наглашавају изузетну играчку сигурност и отвореност искреног романтизма у овој Касаткиној креацији. Без икакве патетике, он је љубавни бол Армана исказао играчки и пантомимски на осећајан начин којем се веровало.

Следеће признање заслужује његов наступ са Ашхен Атаљанц за време бомбардовања, 1999. године. Они су тада за свега три пробе савладали сложено неокласичну структуру дуета протагониста из балета „Самсон и Далила“. Играли су само други чин и искрено дали све од себе. Публика их је наградила овацијама.

Но, судбина је овом врском играчу одредила још један веома тежак изазов. Непосредно после одлично одигране улоге у балету „Ко то тамо пева“, због озбиљне болести срца је морао једно време да напусти сцену и многи су мислили да се на њу неће никада вратити. Вољом, дисциплином, упорношћу, Касаткин се вратио и данас, додуше, игра нешто друкчији репертоар, али исто тако са много

ангажовања садашњих играчких могућности и изванредне глуме. Са радошћу смо га поздравили као једног од четворце принчева у Првом чину „Успаване лепотице“, у великом, захтевном и отменом адаћу са принцем Аурором, који је, без сумње, један од најсјајнијих бисера традиционалне класичне игре. Његову интерпретацију неспретног племића Гамаша из „Дон Кихота“ на свакој представи прате салве смеха, док је у „Бајадери“ достојанствено прихватио пантомимску улогу Великог Брамана.

Касаткин је добитник Похвале Народног позоришта у Београду за улогу Базила у „Дон Кихоту“ 1994, принца Дезиреа у „Успаваној лепотици“ 1996. и 2006. за укупни допринос репертоару, а Награде Народног позоришта је освојио 1998. за улоге премијерама балета „Лабудово језеро“ и „Жена“, те 2007. за улогу Гамаша у „Дон Кихоту“

Пошто своју уметност сматра „начином живљења“, отворио је у Краљеву балетски студио, који води уз помоћ колегиница Косовке и Снежане, где у тајне балетске уметности упућује децу од 5 до 12 година.

(наставиће се)

**Касаткин потиче из балетске породице, отац му је кореограф, а мајка је била позната примабалерина у Новосибирску, где је после играчке каријере радила као педагог са спортистима и драмским уметницима.**

ЖИВАН САРАМАНДИЋ (7) / ПИШЕ ДРАГАН СТЕВОВИЋ

ФЕЉТОН

# Живаново торжество Русима

**Ж**иван Сарамандић је био наклоњен руској нацији. Ову своју приврженост је сликовито описивао: „Можда бих је могао објаснити једним догађајем који ми се додешио на путу између Смољенска и Москве. Наш аутобус се, да бисмо предахнули, зауставио пред неком кафаном, у коју је убрзо ушао неки старац, са џакетом преко рамена. Келнер је желео, онако неугледног, да га удаљи, али ми смо га позвали за наш сто и понудили пићем. На крају смо му купили неколико боца и стрпали у оно његово џакче. Али, када смо га упитали да ли жели са нама, уколико иде у том правцу, одбио је, образлажући то својим послом. ‘А чиме се бавите?’, зачуђено смо питали. Одговорио је да су му синови дозволили да лута куд хоће и како жели. ‘Па, то и није неки посао’, рекли смо. ‘Како да није, па ја помажем облацима из Украјине и Белорусије, да пронађу пут до Москве!’ То рече и – утече. Ето, тај поетски блесак једног одрпанца, истовремено је и метафора ве-

ликих духовних потенцијала нације. Њене племенитости и човекољубивости. Доживео сам много тако вредних сусрета и узбуђења, са сличним осећањем инфериорности пред њима. Пред тим океаном ширине, племенитости и храбрости која се шири из душе тих људи, осећао сам се веома јадно и незаштићено, као пред иконама Рубљова“, објашњавао је Живан.

Једна од улога из „руског репертоара“ у којима је Живан Сарамандић бриљирао била је и улога Бориса Годунова у истоименој опери: „У импресивној поставци ‘Бориса Годунова’ 6. априла, доминирао је Живан Сарамандић који је и гласом и стасом надмашио све остале учеснике. Својом изванредном улогом цара на изванредан начин је подсетио на Мартија Талвелу. Његов снажни бас надјачао је све остале“, забележио је часопис „Опера“ из Лондона 1985.

Милка Стојановић и Живан Сарамандић су заједно наступали у рециталу „Торжество Шаљопину“, који је био на репертоару Сцене „Раша Плаовић“ Народног позоришта од 2001. до 2008. године и изведен је 17 пута. Живан је необичан наслов овог рецитала овако објашњавао: „Кад Руси кажу ‘торжество’, то значи ‘част ми је’. Моје торжество Шаљопину! У сећање на његов огромни таленат, на његову уметност коју је снагом свог гласа пронео не само кроз земље

**Живео је све своје ликове, њихове патње и немире, смејао се као сам ђаво, умирао као да се доиста опрашта са животом – писала је критика.**

у којима је певао, већ и кроз време, све до данас“.

У приказу овог рецитала, Гордана Крајачић, музиколог и музички критичар је, између осталог, нагласила: „У ‘Смрти Дон Кихота’ Живан Сарамандић је дао читаву студију карактера, психолошки танану, изграђену до најмањих детаља: студију исконске жеђи за славом која се отуђује чак и од жеђи за срећом. Просто је не-

вероватно шта је све још уоквиривало ‘витеза тужног лика’: од руских народних песама, преко раздраганог кнеза Галицког из Бородиновог ‘Кнеза Игора’, Дон Базилија из Росинијевог ‘Севиљског берберина’, Родолфа из Белинијевог ‘Месечарке’, Де Силве из Вердијевог ‘Ернанија’, Мефиста из Гуновог ‘Фауста’, до величанствене и најпотресније оперске смрти ‘Бориса Годунова’ Модеста Мусоргског, који је, како је рекао Бранко Драгутиновић, док је радио на ‘Борису’ – ‘Живео с Борисом и у Борису’. Живан Сарамандић је живео све те ликове и њихове патње и немире, смејао се као сам ђаво, умирао као да се доиста опрашта са животом. Певао их је на руском, француском, италијанском. Највећу и најдраго-



Борис Годунов

Спасовић. Сценограф и костимограф Загорка Стојановић га је оденула у природне, руком израђене тканине, тако да дочара преображење од руског сељака до руског цара, од учитеља музике до ђавола, и сама својом уметношћу употпуњујући утисак одређеног лика. Сценом је доминирала и њена прекрасна икона Богородице проткана златом“.

(наставиће се)

## ВЕЛИКА СЦЕНА

ЈАНУАР 2014.

субота 19.30 <b>СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН</b> опера Ђоакина Росинија <b>50%</b> 04	субота 19.30 <b>СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН</b> опера Ђоакина Росинија <b>50%</b> 04	среда 19.30 <b>ХЕНРИ ШЕСТИ</b> драма Вилијама Шекспира <b>50%</b> 08	четвртак 19.30 <b>МИЗАНТРОП</b> комедија Ж. Б. П. Молијера <b>50%</b> 09	петак 19.30 <b>ПОКОЈНИК</b> комедија Бранислава Нушића <b>50%</b> 10	субота 12.00 <b>ПЕТАР ПАН</b> балет у кореографији Бруса Стајвела 11	субота 19.30 <b>КИР ЈАЊА</b> комедија Јована Стерије Поповића 11	недеља 19.30 <b>ПОКОДИРЕНА ТИКВА</b> комедија Јована Стерије Поповића 12	понедељак 20.00 <b>НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ</b> 13	уторак 20.00 <b>КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ</b> 14	среда 19.30 <b>ГОСПОЂА МИНИСТАРКА</b> комедија Бранислава Нушића 15	четвртак 19.30 <b>КО ТО ТАМО ПЕВА</b> балет на музику Војислава Вокија Костића 16	петак 19.30 <b>ВЕЛИКА ДРАМА</b> драма Синише Ковачевића 17	субота 19.00 <b>ЛЕТЕЋИ ХОЛАНЂАНИН</b> опера Рихарда Вагнера 18	недеља 19.30 <b>ДАМА С КАМЕЛИЈАМА</b> мелодрама Александра Диме Сина 19	понедељак 19.30 <b>ИЗБИРАЧИЦА</b> комедија Косте Трифковића 20		
уторак 19.30 <b>КРАЉИЦА МАРГО</b> балет на музику Горана Бреговића 21	среда 19.00 <b>АИДА</b> опера Ђузепеа Вердија 22	четвртак 12.00 <b>ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ИЗВИЈСКРА ЊЕГОШЕВА“</b> 23	четвртак 19.30 <b>АЛЕКСАНДАР</b> балет у кореографији Роналда Савковића 23	петак 19.30 <b>МИЗАНТРОП</b> комедија Ж. Б. П. Молијера 24	субота 19.30 <b>IN NOS SIGNO</b> опера дон Марка Фрисине 25	недеља 19.30 <b>СРПСКА ТРИЛОГИЈА</b> М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 26	понедељак 20.00 <b>СВЕТСАВСКА СВЕЧАНОСТ</b> у организацији Министарства просвете, науке и технолошког развоја 27	уторак 19.30 <b>ДОН КИХОТ</b> балет Лудвига Минкуса 28	среда 19.30 <b>ДОН ПАСКВАЛЕ</b> опера Гаэтана Доњетија 29	четвртак 19.30 <b>ДЕРВИШ И СМРТ</b> Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 30	петак 19.30 <b>КИР ЈАЊА</b> комедија Јована Стерије Поповића 31	субота 19.30 <b>НАБУКО</b> опера Ђузепеа Вердија 01	недеља 19.30 <b>ДАМА С КАМЕЛИЈАМА</b> мелодрама Александра Диме Сина 02	понедељак 19.30 <b>ДАМА С КАМЕЛИЈАМА</b> мелодрама Александра Диме Сина 03	уторак 19.30 <b>ИЗБИРАЧИЦА</b> комедија Косте Трифковића 04	среда 19.00 <b>КАРМЕН</b> опера Жоржа Бизеа 05	четвртак 19.30 <b>ДАМА С КАМЕЛИЈАМА</b> балет на музику Ђузепеа Вердија 06

## СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“ ПОКЛОН У ЈАНУАРУ - 50% ПОПУСТА НА ЦЕНУ УЛАЗНИЦА ЗА ОБЕЛЕЖЕНЕ ПРЕДСТАВЕ

субота 20.30 <b>КОВАЧИ</b> комедија Милоша Николића <b>50%</b> 04	недеља 20.30 <b>ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА</b> драма Стевана Пешића <b>50%</b> 05	среда 20.30 <b>СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА</b> драма Тенесија Вилијамса <b>50%</b> 08	четвртак 20.30 <b>КОВАЧИ</b> комедија Милоша Николића <b>50%</b> 09	петак 20.30 <b>ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ</b> комедија Владимира и Олега Пресњакова <b>50%</b> 10	субота 20.30 <b>ХАСАНАГИНИЦА</b> драма Љубомира Симовића 11	недеља 20.30 <b>МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ</b> драма Ерика Е. Шмита 12	уторак 20.30 <b>УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ</b> Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 14	среда 20.30 <b>ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ</b> драма Ерика Е. Шмита 15	четвртак 20.30 <b>ПЕР ГИНТ</b> представа студената Академије уметности, Београд драма Хенрика Ибзена 16	субота 20.30 <b>ЖЕНИДБА</b> комедија Николаја В. Гогоља 18	петак 20.30 <b>НАШИ СИНОВИ / ПРЕМИЈЕРА</b> драма В. Јовановића Марамбоа 24	субота 20.30 <b>БИЗАРНО</b> црна комедија Жељка Хубача 25	недеља 20.30 <b>ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА</b> драма Стевана Пешића 26	понедељак 20.30 <b>МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ</b> драма Ерика Е. Шмита 20	недеља 20.30 <b>ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА</b> драма Стевана Пешића 26	понедељак 20.30 <b>НЕСПОРАЗУМ</b> драма Албера Камија 27	уторак 20.30 <b>ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ</b> драма Ерика Е. Шмита 21	среда 20.30 <b>НАШИ СИНОВИ</b> драма В. Јовановића Марамбоа 29	четвртак 20.30 <b>НАШИ СИНОВИ / ПРЕТРЕМИЈЕРА</b> драма В. Јовановића Марамбоа 23	петак 20.30 <b>ЗЛИ ДУСИ</b> Т.М.Ригонат, по роману Ф.М.Достојевског 31	субота 20.30 <b>ЗЛИ ДУСИ</b> Т.М.Ригонат, по роману Ф.М.Достојевског 01	недеља 20.30 <b>НАШИ СИНОВИ</b> драма В. Јовановића Марамбоа 02	понедељак 20.30 <b>НАШИ СИНОВИ</b> драма В. Јовановића Марамбоа 03	уторак 20.30 <b>ОГВОЈЂЕНА</b> драма Горане Балачевић 28	среда 20.30 <b>НАШИ СИНОВИ</b> драма В. Јовановића Марамбоа 29	четвртак 20.30 <b>ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР</b> комедија Жана Ануја 30	петак 20.30 <b>ЗЛИ ДУСИ</b> Т.М.Ригонат, по роману Ф.М.Достојевског 31	субота 20.30 <b>ЗЛИ ДУСИ</b> Т.М.Ригонат, по роману Ф.М.Достојевског 01	недеља 20.30 <b>НАШИ СИНОВИ</b> драма В. Јовановића Марамбоа 02	понедељак 20.30 <b>НАШИ СИНОВИ</b> драма В. Јовановића Марамбоа 03	уторак 20.30 <b>ЛАЖА И ПАРАЛАЖА</b> комедија Јована Стерије Поповића 04
--	--	--	--	--	---	---	--	---	--	--	--	---	--	--	--	--	--	--	--	---	--	---	--	---	--	--	---	--	---	--	---

## ДОГАЂАЈИ У ЈАНУАРУ

- 04.01. **ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА**, у 12 часова  
13.01. **НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ**, у 20 часова, Велика сцена  
14.01. **КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ**, у 20 часова, Велика сцена  
20.01. **СВЕТИ ЈОВАН**, слава Народнoг позоришта, у 12 часова, пробна сала V спрат  
23.01. **ДОДЕЛА НАГРАДА „ИЗВИЈСКРА ЊЕГОШЕВА“**, у организацији Епархије будимљанско-никшићке и Компаније „Мона“, у 12 часова  
24.01. **НАШИ СИНОВИ / ПРЕМИЈЕРА**, драма Војислава Јовановића Марамбоа, Сцена „Раша Плаовић“  
25.01. **ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА**, у 12 часова  
27.01. **СВЕТСАВСКА СВЕЧАНОСТ**, у организацији Министарства

## ГОСТОВАЊА У ЈАНУАРУ

- 16.01. **БИЗАРНО** | Шабач



Радно време благајне:  
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.  
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946  
Телефон за групне посете: 2626-566

[www.narodnpozoriste.rs](http://www.narodnpozoriste.rs) ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

## Издавачка делатност Народнoг позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Ивана Ненадовић, Марија Кнежевић, Ивана Стојковић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народнoг позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народнoг позориште у Београду | Народнo позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180